BITA FAYYAZI

2024

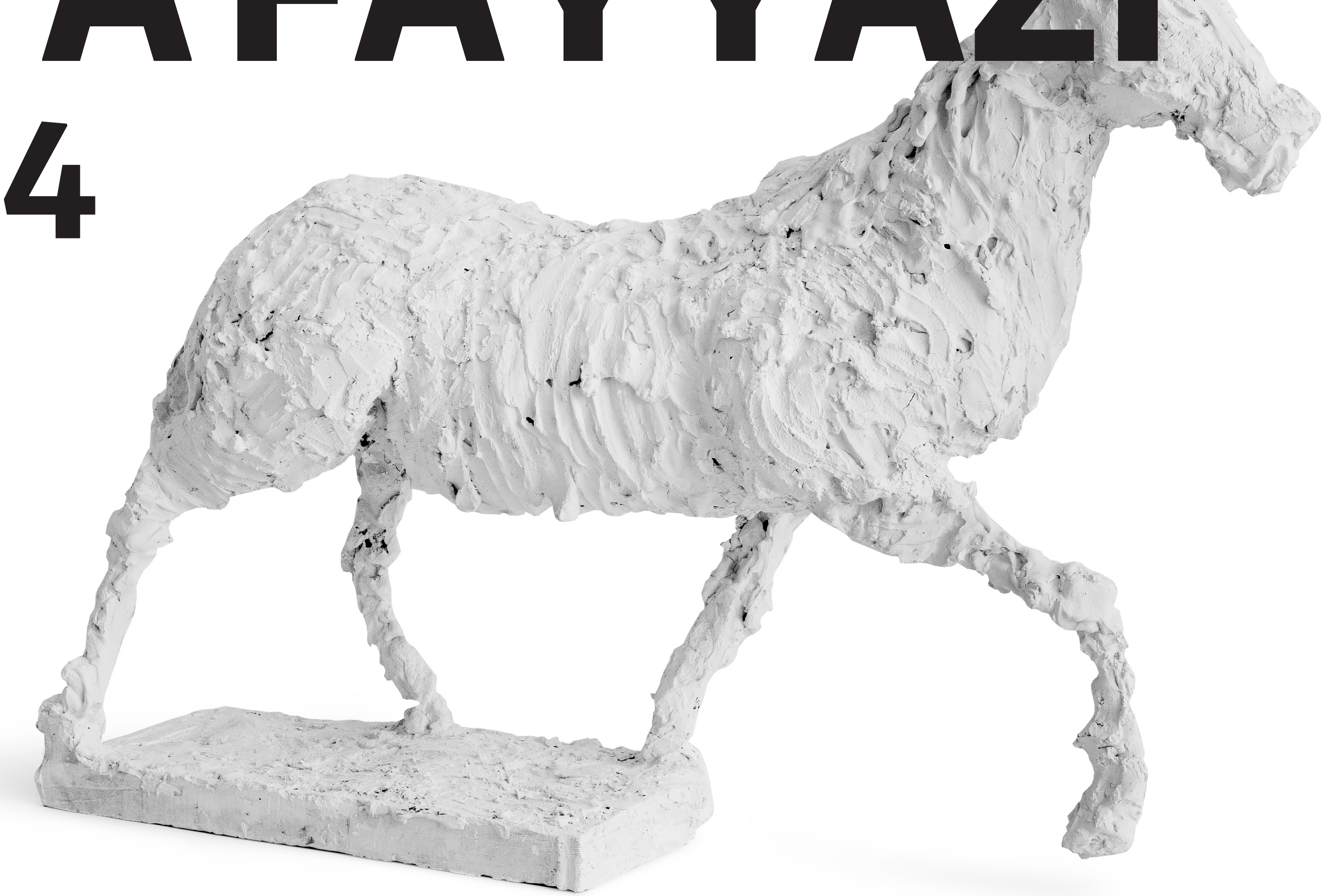

dastan

This book is published both in electronic and limited paper format.

Copyright . 2023 **Dastan** gallery, All Rights Reserved. Redistribution and use without modification, are permitted provided that the name of the copyright Vowner, Dastan gallery, is mentioned.

Dastan's Basement:
No. 409, Corner of Bamshad Street,
Hafez Street, Tehran, Iran

License Holder and Director: Hormoz Hematian

Editorial team:
Sohrab Mahdavi, , Yasaman Nozari, Mehrdad Ghasemkhan

Design: StudioKargah > Hoodad Mosleminejad
Design Direction: Aria Kasaei
Layout: Parmiss Afkhami, Mojdeh Moradi

Website: https://dastan.gallery
Instagram: dastan.artgallery

BITA FAYYAZI

2024

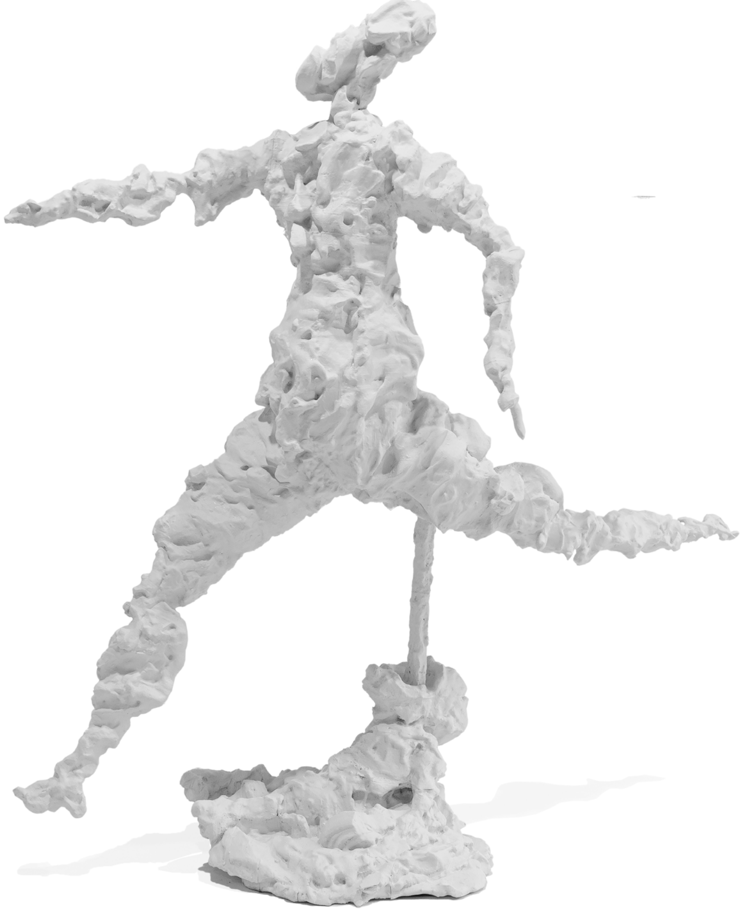

CRESCENDO

Curation and text by Vali Mahlouji

In confronting the world-makings of Bita Fayyazi, the spectator is challenged by a tug-of-war between objecthood and subjecthood. The careful choreographic shaping of spaces envelops the visitor in carefully imagined Alice-in-Wonderlandish landscapes whereby the visitor becomes immersively engulfed, and by extension, performs as an actor, an agent, or an accomplice. Landscapes are, in my view, the forte of Fayyazi, whose practice over several decades has carved out, imagined, and almost always generated - by design, necessity, or default - its distinct landscapes. Such an overview propels us to consider the appearance of environments as an integral and essential dimension of Fayyazi's imaginary.

Here, the potentially imposing skeletal set - possibly an underground tunnel to somewhere, or a shelter from something, compels a spectator to behold an inescapable enclosure which may be protective, containing or conversely claustrophobically ominous and hostile. Fayyazi's environments often are intent on remaining unfinished, incomplete, makeshift, and fragmented; but they occupy space with imposing and definitive confrontational power. Their incompleteness is contrapuntal to their very confrontationality. Their contradictions are a relief from their face-on challenge. If there is to be any narrative thread through Fayyazi's theatrically set stage, then that too is intentionally in fragments. As curator of the exhibition, I am interested in pinning down the elements and visual motifs in Fayyazi's work. However, I am always more drawn to the totality of the dissonances and ecstasies, and the fluid playful coexistences of lives and decadences, which she conjures in her carnivalesque and surrealistic environments. The garish or nightmarish slides comfortingly into the humorous and the fantasised, as does the real into the phantasmagorical.

Her sculptural forms occupy, punctuate, and to some degree narrativize the installations, each as carriers of stories, associations and symbolic meanings. As disparate characters in an otherwise could-have-been unified narrative tale, they assemble, disperse, relate or miscommunicate. They float between figuration and the amorphic, fictive and real, actual or re-imagined. Whether functional or dysfunctional, ruined or generative - often both - the singular element may contain and carry not only sets of contradictory co-existences, incongruences and inconsistencies but also insistently oscillate, to various degrees, between the recognisable archetype and the creative absurd. An intellectual flattening of the multidimensionality and multifunctionality of Fayyazi's over-layered characters, visual symbols, tropes and motifs would be in my view reductive. Despite Fayyazi's application of a whitewash across all her creations in Crescendo, each object remains loaded with individualities, purposes, resonances and internal conflicts as potential protagonists in their own plots. In fact, some make performative appearances in various exhibitions across time. Despite the fluid and improvisatory qualities and meanings, Fayyazi's world-making is at once also highly regulated and prescriptive. The theatrical installation actively manipulates the spectator to struggle with and to ponder on, meaning and message. That duality seems integral. Fayyazi expertly exploits material and symbolic tension between the whole and its parts. As disparate as the individual elements are, relationality is core to the work. The elements are contained within or with-out a prescribed territory. While Crescendo invites the viewer to speculate associations, those will always ever remain as speculations. It would be counter-productive, if not reductive, to be bent on unravelling singular characters within a single overarching narrative plot. Each sculpture embodies its scale, action and theatrical relation to space and the setting.

Intentionally, en mass, the assemblage of elements effortlessly performs, communicates and congregates into a complete stage, a whole world. The unifying hue (all elements are whitened) does indeed bind them and us to a singular moment, a snapshot, an arrest. As curator-cum-observer I can imagine a moment of a catastrophic blast, a disfiguring crash, a Pompeian frozen world under ash, an underworld guarded by the three-headed dog of the god Hades, an Orphic tragic slip that turned life and all passion into stone. It may remind one of the Tarkovskian terrain of Ivan's Childhood. Andrei Tarkovsky's masterpiece is set on the Eastern war front; forests, barren trees, waterlogged grounds institute a set upon, and through which the story of a young spying boy unfolds during World War II. As with Tarkovsky, there is a demand for us here to dwell on the landscape. As spectator, we behold an undeniably catatonic entirety. As witness we are immersed and plunged or entrapped at a deep end. The terrain demands active participation, where the roaming visitor is compelled to negotiate its hazards, measuredly implicating any traveller as witness, and by extension, as silent accomplice within a cacophonic world.

In Crescendo - a term often used musically - the structure leads through spaciousness, tightness and a final abandon into an undefined nothingness that ought to be affectively acknowledged. The title suggests heightening, loudening, swelling, upsurging, escalating - intensifying. The symphonic or cacophonic ascends into an explosive emptiness and with it the traveller who was swallowed up into a deformed nightmare is expelled without resolution into nothingness.

کِـــرشِندو

کیوریشن و متن از ولی محلوجی

در جهانِ بیتا فیاضی، تماشاگر در میانه جدالی میان شیئیت (اُبژگی) و فاعلیت (سوژگی) قرار می‌گیرد. در این جهان، فضا به دقت مرقع‌کاری شده تا بیننده آلیس‌وار به سرزمینی از عجایب پا بگذارد و در ادامه خود به نقش‌آفرینی - نقش اول باشد یا کارپرداز یا همدست - بدل شود. چشم‌اندازهای فیاضی نقطه قوت کار اوست. در طول چند دهه او این چشم‌اندازها را از روی ضرورت یا با نقشه قبلی به زبان خود پرورده است. از این منظر، اقلیم‌های مختلف آثار فیاضی برخاسته از ضرورتی ماهوی و بخشِ لاینفک جهان خیالی اوست.

آثار این مجموعه چون اجزایی به هم مرتبط و مقهور کننده - شاید یک تونل زیرزمینی به جایی برسد یا پناهگاهی شود - تماشاگر را به محیطی بسته می‌کشاند که شاید امان و پناه دهد یا برعکس متزلزلش کند. اقلیم‌های فیاضی اغلب میل به ناتمامی، نقصان، دمِ دستی بودن و چندپاره‌گی دارند، اما بیننده را به مواجهه‌ای نیرومند و کارآ می‌خوانند. ناتمام بودن‌شان با نیروی تأثیرگذاری‌شان در هم‌آهنگی‌ست. یکپارچه نبودن‌شان مرهمی‌ست بر دشواری رویارویی مستقیم با آنها. اگر چینش‌های تئاترگونه بیتا فیاضی خط داستانی داشته باشند آن نیز خودبه‌خود چندپاره خواهد بود. به عنوان دبیر نمایش «کرشندو»، مایلم عناصر و الگوهای تصویریِ آثار فیاضی را بازشمارم. باید اذعان کنم همیشه بیشتر به کلیت ناهمگن و خیال‌پردازانه کارها کشیده می‌شوم، به هم‌آمدی‌ها و گسیختگی‌ها که

او در اقلیم‌های کارناوالی و سورئال خود احضار می‌کند. نماهای متلون یا کابوس‌آور به نرمی به دشت طنز و فانتزی سرازیر می‌شوند همانطور که حقیقت در کارهایش به عالم خیال بال می‌کشد.

حجم‌های او، به عنوان حامل‌های داستانی و نمادهای معنایی، چیدمان‌هایش را از آن خود کرده آنها را برجسته و تا حدودی روایت می‌کنند. حجم‌ها، به عنوان نقش‌آفرینان نمایشی که می‌توان روایی‌اش دانست، به هم می‌آیند، گسسته می‌شوند، به تفاهم می‌رسند و سؤتفاهم برشان می‌دارد. این حجم‌ها میان فیگوراتیو و فرم‌گریز، خیالی و واقعی، ملموس و نامحسوس بودن شناورند. چه کارآمد باشد و چه ناکارآمد، چه زاینده و چه ویران‌گر - اغلب هر دو با هم - عنصری واحد ممکن است نه تنها مجموعه‌ای از هم‌آرایی‌ها، ناسازگاری‌ها و ناسازی‌ها را در خود داشته باشد، بلکه به درجات مختلف بین کهن‌الگوی قابل شناسایی و آفرینشی غیرقابل شناسایی در نوسان باشد. از نظر من، توصیف مفهومیِ شخصیت‌ها، نمادهای بصری، استعاره‌ها، و درونمایه‌های چندبعدی و چندکارکردی فیاضی حق مطلب را ادا نخواهد کرد. با وجودی که فیاضی در «کرشندو» تمامی آفریده‌هایش را لعابی سفید گرفته، هر یک ویژگی‌ها، اهداف، ارتعاشات، و تناقض‌های درونی خود را - به عنوان شخصیت‌هایی که پی‌رنگ‌های خود را دنبال می‌کنند - دارند. در حقیقت، بسیاری از این شخصیت‌ها در طول زمان در نمایشگاه‌های مختلف ظاهر شده‌اند.

با وجود صفات و معانی سیال و بداهه، جهانِ فیاضی در عین حال تابع مقرارات و دستورهای درون‌زاست. چیدمان تئاترگونه تماشاگر را به سوی کلنجار رفتن با معنا و پیام سوق می‌دهد. این دوگانگی یکپارچه به نظر می‌رسد. فیاضی ماهرانه از تنش عناصر مادی و نمادین بین کل و اجزای بهره‌برداری می‌کند. به همان اندازه که عناصر منفرد متفاوتند، منطقی هسته‌ای آنها را به هم مرتبط می‌کند. عناصر در داخل یا خارج از یک قلمروی تعیین‌شده قرار دارند. در حالی که «کرشندو» بیننده را به حدس و گمان می‌خواند، همواره در قالب حدس و گمان باقی می‌ماند. تمایل به کشف شخصیت‌های منفرد در پی‌رنگی فراگیر، اگر نگوییم تقلیل‌دهنده، سودمند نخواهد بود. هر مجسمه مقیاس، کنش، و رابطه‌ی تئاترگونهٔ خود را با فضا و محیط مجسم می‌کند.

عناصر به‌روانی و عامدانه صحنه‌ای را آرایش و شکل می‌دهند. سفیدِ یکپارچهٔ عناصر ما (بیننده) و آنها (شخصیت‌ها) را به لحظه و آنی تفته بند می‌زند. به عنوان کیوریتور-ناظر-شاهد، می‌توانم لحظه‌ای از انفجار فاجعه‌بار، تصادفِ ویران‌گر، دنیای سنگ‌شده زیر خاکستر، عالم امواتی که سگِ سه‌سر خدای هادس نگهبانی می‌کند، لغزش تراژیک اورفه‌گون را مجسم کنم که زندگی و هیجانات را سنگ می‌کند. سنگ‌وارگی ممکن است مرا را به‌یاد «کودکیِ ایوانِ» تارکوفسکی بیاندازد. در «کودکی ایوان» جنگل‌ها، درختان بایر، زمین‌های مردابی بستری می‌شوند که در آن داستان پسری خبرچین در طول جنگ جهانی دوم بازگو می‌شود. همانند کار تارکوفسکی، اینجا هم از ما خواسته می‌شود در صحنه حاضر شویم. به عنوان تماشاگر، خود را در غرقابه‌ای اسیر می‌یابیم. صحنه از ما حضوری فعال می‌خواهد. باید خطرها را چاره کنیم. هر بازدیدکننده‌ای در این قلمرو به شاهد و، به‌تبع آن، به یک بازیگر در جهانی ناهنجار بدل می‌شود.

در «کرشندو» - اصطلاحی که اغلب در موسیقی کاربرد دارد - صحنه از فضاهای باز و تنگ عبور می‌کند تا ما را در تهیای بی‌مرزی رها کند که واکنش احساسی ما را می‌طلبد. «کرشندو» به تشدید، بلندی صدا، تورم، شتاب‌گرفتن، بالا آمدن و برخاستن اشاره دارد. سعودی هماهنگ یا ناهماهنگ به تهیایی انفجاری و با آن مسافری که به کابوسی فرم‌ناپذیر کشیده می‌شود تا از آنجا به ورطهٔ نیستی رانده شود.

CRESCENDO’S LEXICON
فرهنگ لغات کِرشِندو

The Dogs:

In various mythologies, including Greek, Roman, and Egyptian, there are depictions of creatures, often described as dogs, guarding the entrance or realms of the underworld. One prominent example comes from Greek mythology, where Cerberus, a three-headed dog, guards the entrance to the Greek underworld known as Hades.

Cerberus is described as a monstrous canine with three heads, a serpent for a tail, and a mane of snakes. His role is to prevent the living from entering the realm of the dead and to ensure that the spirits of the deceased cannot escape. Heroes or individuals attempting to enter or exit the underworld had to overcome Cerberus as part of their quest.

In other mythologies, similar guardians or creatures with canine features are also described as sentinels of the underworld, responsible for safeguarding the boundary between the world of the living and the realm of the dead. These guardians often symbolize the concept of transition, the threshold between life and death, and the challenges one must face to journey between these realms.

Dogs hold multifaceted significance across cultures and contexts. They are often seen as symbols of loyalty, companionship, and unconditional love. Their role as loyal companions to humans has made them symbols of fidelity, trust, and friendship. Additionally, dogs are known for their protective instincts, symbolizing guardianship and vigilance. In various mythologies and spiritual beliefs, dogs have been associated with guidance, protection, and the afterlife. They are sometimes regarded as spiritual guides or symbols of passage between realms. In some cultures, dogs are linked to healing, intuition, and the ability to perceive beyond the physical realm.

سگ‌ها:

در اساطیر مختلف، از جمله یونان، روم و مصر، تصاویری از موجوداتی وجود دارند که اغلب به عنوان سگ توصیف می‌شوند که از ورودی یا قلمروهای جهان مردگان محافظت می‌کنند. یکی از نمونه‌های برجسته‌ی آن از اساطیر یونان می‌آید: سربروس، سگی سه‌سر، از ورودی جهان اموات یونانی معروف به هادس محافظت می‌کند.

سربروس به صورت هیولایی سگ‌سان با سه سر، دمی مارمانند و یالی متشکل از تعدادی مار توصیف شده است. نقش او این است که از ورود زنده‌ها به قلمروی مردگان جلوگیری کند و اطمینان حاصل کند که ارواح متوفی نمی‌توانند از آن فرار کنند. قهرمانان یا افرادی که قصد ورود یا خروج از عالم اموات را داشتند باید به عنوان بخشی از تلاش خود بر سربروس غلبه می‌کردند.

در اساطیر دیگر، نگهبانان یا موجودات مشابه با ویژگی‌های سگ‌سانان نیز به عنوان نگهبانان جهان اموات توصیف می‌شوند که مسئول حفاظت از مرز بین دنیای زندگان و عالم مردگان هستند. این نگهبانان اغلب نمادی از مفهوم گذار، آستانه‌ی بین زندگی و مرگ، و چالش‌هایی هستند که فرد باید برای سفر بین این قلمروها با آن‌ها روبه‌رو شود.

سگ‌ها در تمام فرهنگ‌ها و زمینه‌های مختلف معنایی، اهمیتی چندوجهی دارند. آن‌ها اغلب به عنوان نمادهای وفاداری، همراهی و عشق بی‌قید و شرط دیده می‌شوند. نقش آن‌ها به عنوان همراهان وفادار انسان آنها را به نمادی از وفاداری، اعتماد و دوستی تبدیل کرده است. علاوه بر این، سگ‌ها به خاطر غرایز حفاظتی خود که نمادی از سرپرستی و هوشیاری است، شناخته می‌شوند. در اساطیر مختلف و باورهای معنوی، سگ‌ها با هدایت، حفاظت و زندگی پس از مرگ شناخته می‌شوند. آن‌ها گاهی اوقات به عنوان راهنمای معنوی یا نمادهای عبور بین قلمروها در نظر گرفته می‌شوند. در برخی فرهنگ‌ها، سگ‌ها با شفا، شهود و توانایی درک فراتر از قلمروی فیزیکی شناخته می‌شوند.

Dinghy and a Dog:

A dinghy, typically a small, often makeshift boat, embodies a journey marked by challenges and risks when used for migration across waters. In this context, it represents the struggles and uncertainties that individuals or groups face when undertaking migration, often driven by necessity, seeking safety, opportunities, or a new beginning. “Migration through waters” encapsulates the arduous passage across oceans, rivers, or seas, where the dinghy becomes a vessel for those seeking refuge, escape, or a better life. This mode of migration is often fraught with dangers such as treacherous weather conditions, overcrowding, limited resources, and the absence of legal or safe pathways. Despite these challenges, the dinghy symbolizes resilience, hope, and the determination to navigate through turbulent waters towards an uncertain but hopeful future. It portrays the human spirit’s resolve to brave adversity in pursuit of a new beginning and the promise of a better life elsewhere.

زورق و یک سگ:

زورق، معمولاً یک قایق کوچک و اغلب موقت، مظهر ماجرایی است که با چالش‌ها و مخاطرات هنگام سفر دریایی شناخته می‌شود. در این بافتار، نشان‌دهنده‌ی درگیری‌ها و عدم قطعیت‌هایی است که افراد یا گروه‌ها هنگام انجام مهاجرت با آن مواجه می‌شوند، که اغلب به دلیل ضرورت، جستجوی امنیت، فرصت یا شروعی تازه انجام می‌گیرد. «مهاجرت از طریق آب‌ها» گذرگاه سخت اقیانوس‌ها، رودخانه‌ها یا دریاها را در بر می‌گیرد، جایی که قایق برای کسانی که به دنبال پناه، فرار یا زندگی بهتر هستند، به کشتی تبدیل می شود.. این شیوه‌ی مهاجرت اغلب مملو از خطراتی مانند شرایط آب و هوایی غیرقابل پیش‌بینی، ازدحام بیش از حد، منابع محدود و نبود راه‌های قانونی یا ایمن است. با وجود این چالش‌ها، قایق نماد انعطاف‌پذیری، امید و عزم راسخ برای حرکت در آب‌های متلاطم به سوی آینده‌ای مبهم اما امیدوارکننده است. این عزم روح آدمی را برای سختی‌های شجاعانه در تعقیب آغازی جدید و نوید یک زندگی بهتر در جایی دیگر را به تصویر می‌کشد.

The Eggs in Orbit:

The eggs are distorted, flawed and blemished, resting dormant, incubating and hibernating within a room, anticipating an uncertain future under white neon light. The egg signifies something to come.
The concept of orbit can symbolize various notions, often conveying themes of cyclical motion, repetition, and interconnectedness. It can represent a continuous and repeating pattern, the passage of time, or the cyclical nature of life, suggesting a sense of rhythm, harmony, and balance. The idea of orbit evokes notions of celestial bodies and their trajectories, reflecting cosmic themes, the universe, or the interconnectedness between different elements in a grander system. Artists may use the concept of orbit to explore themes related to cycles of creation and destruction, renewal, transformation, or the interconnectedness of all things in the universe. Furthermore, the orbit can be interpreted as a metaphor for a journey, progression, or evolution, suggesting a continuous movement or development within a specific context or narrative. Artists might employ this concept to convey ideas of movement, transition, and interconnected relationships within their artistic expressions.

تخم‌ها در مدار:

تخم‌ها معیوب و لکه‌دار و معوج هستند. به حالت خفته، در اتاقی در حال جوجه‌کشی و خواب زمستانی در زیر نور نئونی سفید، انتظار آینده‌ای مبهم را می‌کشند. تخم نشان‌دهنده چیزی‌ست که در آینده‌ای نامعلوم می‌آید.

مفهوم مدار می‌تواند نماد مفاهیم مختلفی باشد، که اغلب درون‌مایه‌هایی از حرکت مدور، تکرار و به هم‌پیوستگی را منتقل می‌کند. این می‌تواند نشان‌دهنده‌ی یک الگوی ممتد و تکرارشونده، گذر زمان یا طبیعت چرخه‌ای زندگی باشد که نشان‌دهنده‌ی حس ریتم، هماهنگی و تعادل است.

ایده‌ی مدار، تصورات اجرام آسمانی و مسیر حرکت آنها را برمی‌انگیزد، که مضامین کیهانی، جهان یا ارتباط متقابل بین عناصر مختلف در یک سیستم بزرگتر را منعکس می‌کند. هنرمندان ممکن است از مفهوم مدار برای کشف مضامین مرتبط با چرخه‌های خلقت و تخریب، تجدید، دگرگونی یا به هم پیوستگی همه‌چیز در جهان استفاده کنند. علاوه بر این، مدار را می توان به عنوان استعاره‌ای از یک سفر، پیشرفت یا تکامل تفسیر کرد که حاکی از حرکت یا توسعه مداوم در یک زمینه یا روایت خاص است که ممکن است هنرمندان در بیان هنری خود برای نمایش مفاهیمی چون حرکت، گذارو روابط به هم پیوسته، از این مفهوم استفاده کنند.

The Trees

Trees patiently await the day that they can once again burst into life. They may represent samples of different types of extinct trees that one day covered different forests. Or perhaps they are reminiscent of trees after the meteorite struck the earth and made life impossible for them. The earth was covered in dust for many years which prevented sunlight from coming through. Now they are standing here, waiting for a future they deserve.

درخت‌ها:

درختان با صبر و حوصله منتظر روزی هستند که بتوانند بار دیگر به حیات خود ادامه دهند. آنها ممکن است نمونه‌هایی از انواع مختلف درختان منقرض‌شده‌ای را نشان دهند که روزی جنگل‌های مختلفی را پوشانده بودند. یا شاید یادآور درختانی باشد که پس از بارش شهابی زندگی برایشان غیر ممکن شد. . چرا که زمین برای سالیان متمادی پوشیده از گرد و غباری بود که از رسیدن نور خورشید جلوگیری می‌کرد. اکنون آن‌ها اینجا ایستاده، منتظر آینده‌ای هستند که لیاقتش را دارند.

The Airplane Wings

Two classically designed airplane wings (made from galvanized sheets) are reminiscent of man’s desire for flight, as well as his scientific and industrial achievements. Just like the atomic bomb that was the result of nuclear research but turned into a weapon of mass destruction, the airplane wings here signify the use of airplanes in war, bombing, and destruction. They are a reminder of targeting/downing passenger planes that claim innocent civilian lives.

بال‌های هواپیما:

دو بال هواپیما با طراحی کلاسیک (ساخته شده از ورقه‌های گالوانیزه) یادآور میل انسان به پرواز و همچنین دستاوردهای علمی و صنعتی اوست. درست مانند بمب اتمی که نتیجه‌ی تحقیقات هسته‌ای بود اما به سلاح کشتار جمعی تبدیل شد، بال‌های هواپیما در اینجا نشان‌دهنده‌ی استفاده از هواپیما در جنگ، بمباران و تخریب است. آن‌ها یادآور هدف قرار دادن/سقوط هواپیماهای مسافربری هستند که جان غیرنظامیان بی‌گناه را می‌گیرد.

The Horse:

A horse is a figure of former power, dominance, or control that has now been displaced or replaced by new forces or ideologies. It could signify the aristocracy, past rulers, or outdated systems that have lost their influence or relevance in contemporary society. It stands for a majestic symbol of strength and freedom, a creature embodying grace and power, or as a loyal companion throughout history and mythology.

اسب:

اسب استعاره‌ای از قدرت، تسلط یا کنترل از دست رفته است که اکنون با نیروها یا ایدئولوژی‌های جدید جایگزین شده است. اسب می‌تواند دلالت بر اشراف‌زادگی، حاکمان گذشته، یا نظام‌های منسوخ باشد که نفوذ یا ارتباط خود را در جامعه‌ی معاصر از دست داده‌اند. نمادی باشکوه از قدرت و آزادی است؛ موجودی که مظهر فضل و قدرت است، یا به عنوان یک همراه وفادار در طول تاریخ و اسطوره‌شناسی.

The Howl:

A howling woman might symbolize intense grief, mourning, or profound sorrow, expressing emotions linked to loss, tragedy, or deep emotional pain. She may be a warning sign or be sending a signal of imminent danger, symbolizing an alarm or a distress signal. She may represent supernatural entities, like banshees or spirits, whose cries are omens of impending death or misfortune. She may stand in for the empowered, liberation-seeking, or defiant woman, who expresses frustration, anger, or a demand for justice against societal norms or oppression. She may be releasing raw emotion, pent-up feelings as catharsis, or as a portrayal of primal instincts. Her scream may be signifying a connection with nature, echoing the cries of wild animals or reflecting an individual’s deep affinity with the natural world.

زوزه:

زنی که زوزه می‌کشد ممکن است نماد غم و اندوه شدید، سوگواری یا حزن عمیق باشد که احساسات مرتبط با از دست دادن، تراژدی یا درد عاطفی عمیق را بیان می‌کند. ممکن است یک علامت هشدار باشد یا سیگنالی از یک خطر قریب‌الوقوع ارسال کند که نمادی از زنگ خطر یا علامت پریشانی است. او ممکن است نماینده موجودات ماوراء طبیعی باشد، مانند بانشی‌ها یا ارواح، که فریادهایشان نشانه‌ی مرگ یا بدبختی قریب‌الوقوع است. او ممکن است طرفدار زن توانمند، آزادی‌خواه یا سرکشی باشد که ناامیدی، خشم یا عدالت در برابر هنجارهای اجتماعی یا ستم را ابراز می کند. او ممکن است احساسات خام یا احساسات فروخورده را به عنوان کاتارسیس، یا به عنوان تصویری از غرایز اولیه آزاد کند. فریاد او ممکن است به معنای ارتباط با طبیعت و انعکاس فریاد حیوانات وحشی یا بازتاب وابستگی عمیق یک فرد با جهان طبیعی باشد.

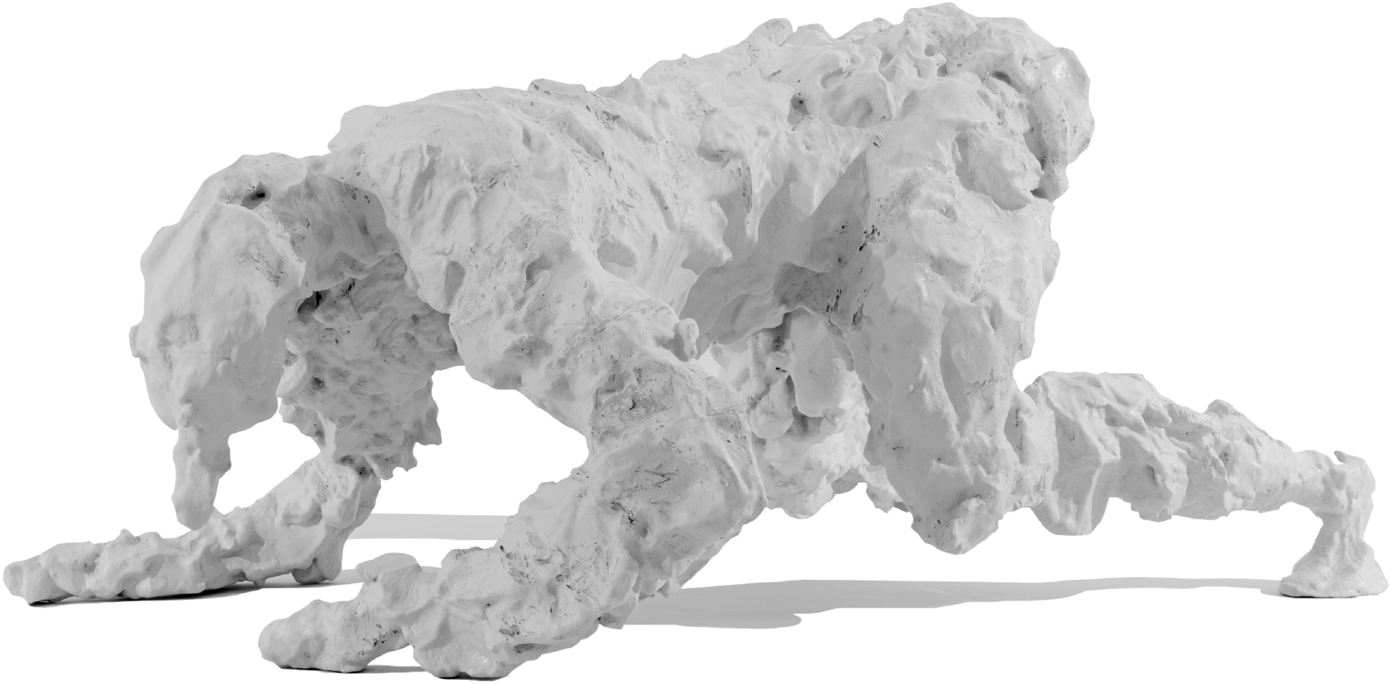

Bita Fayyazi
"Untitled" from Crescendo, 2024
3D print
58 x 153 x 74 cm

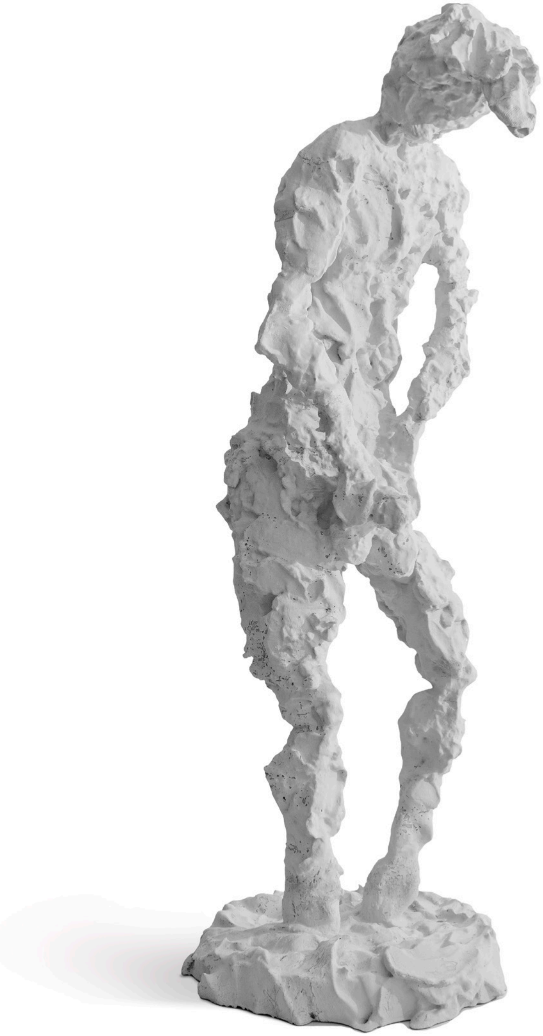

Bita Fayyazi
"Untitled" from Crescendo, 2024
3D print
175 x 80 x 55 cm

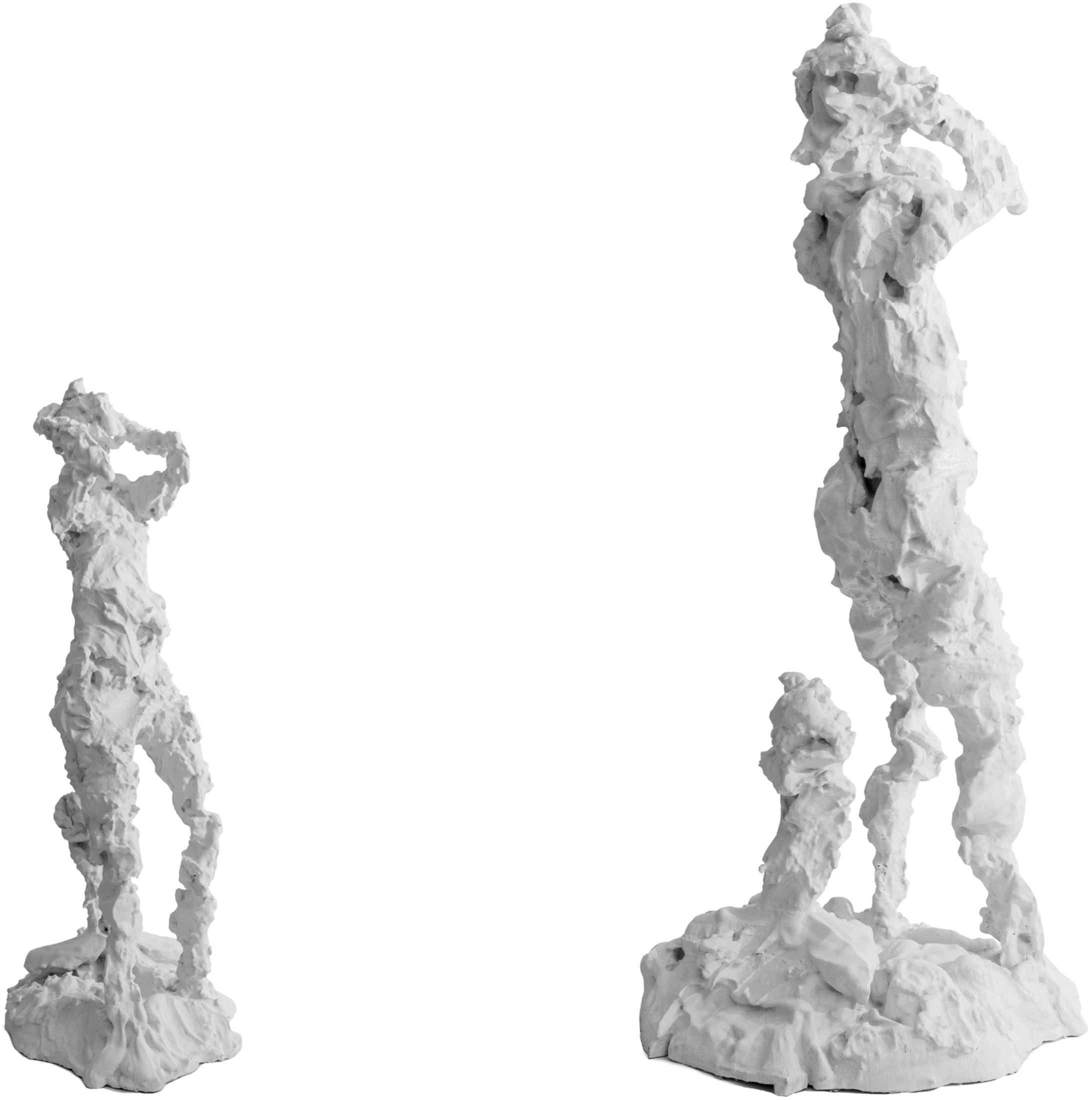

Bita Fayyazi
“Untitled” from Crescendo, 2024
3D print
181 x 85 x 73 cm

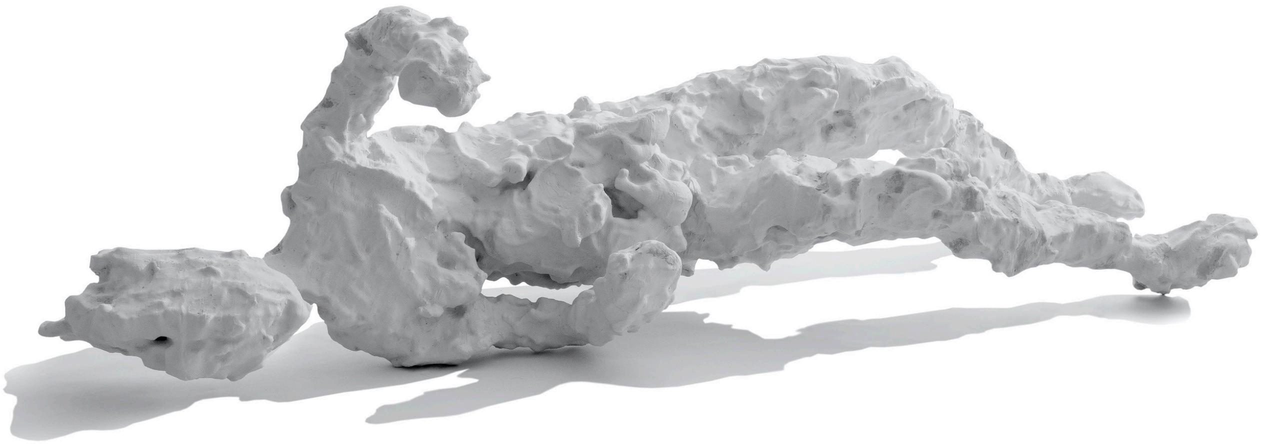

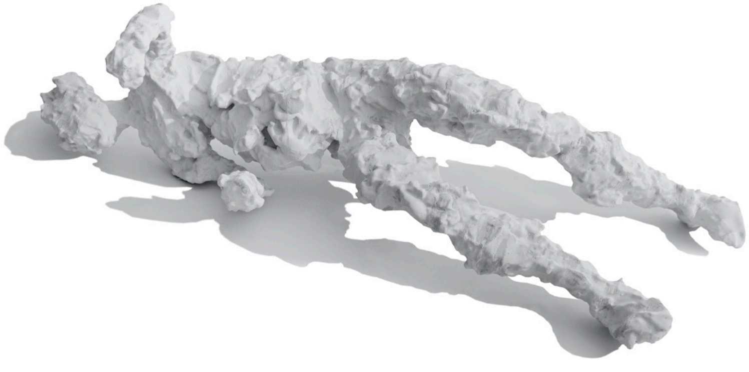

Bita Fayyazi
“Untitled” from Crescendo, 2024
3D print
52 x 172 x 52 cm

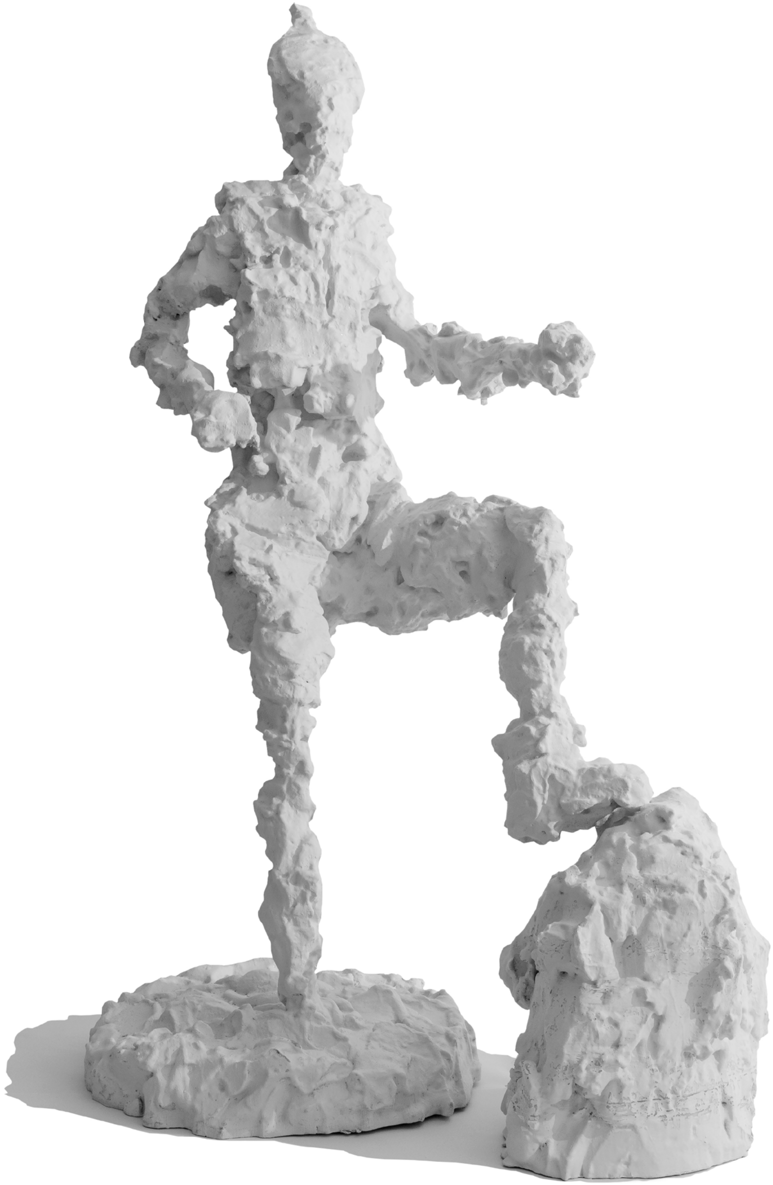

Bita Fayyazi
"Untitled" from Crescendo, 2024
3D print
176 x 96 x 62 cm

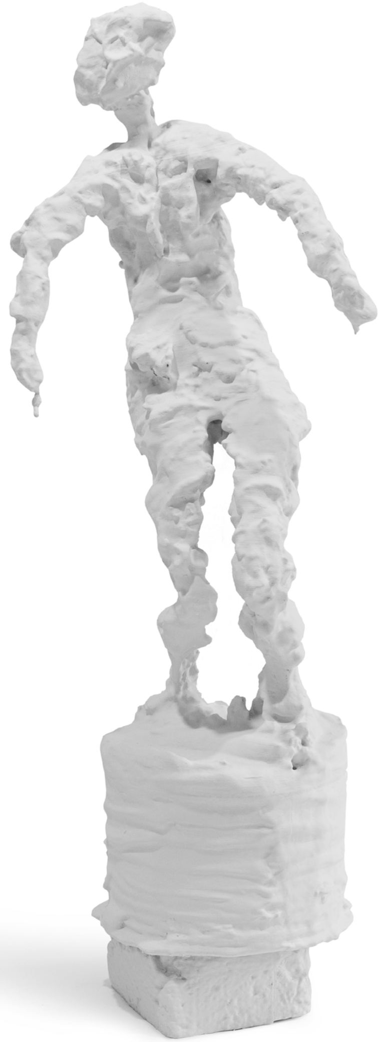

Bita Fayyazi
"Untitled" from Crescendo, 2024
3D print
160 x 52 x 43 cm

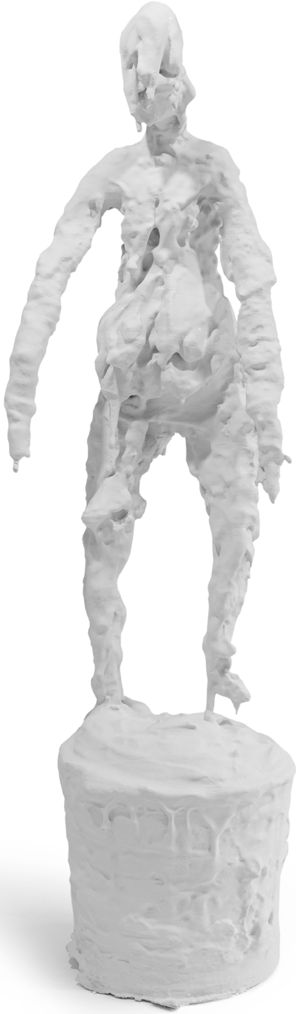

Bita Fayyazi
"Untitled" from Crescendo, 2024
3D print
183 x 52 x 46 cm

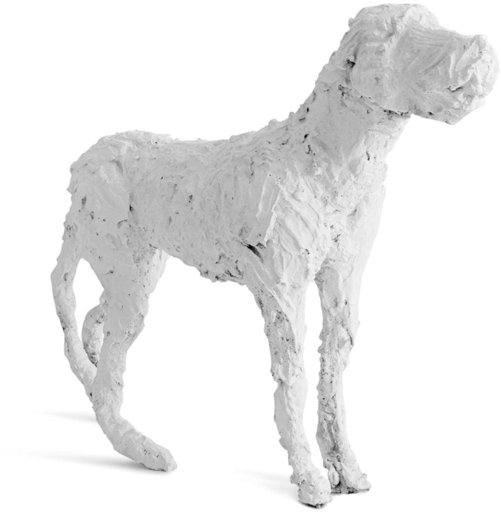

Bita Fayyazi
"Dog", 2024
Plaster
86 x 125 x 27 cm

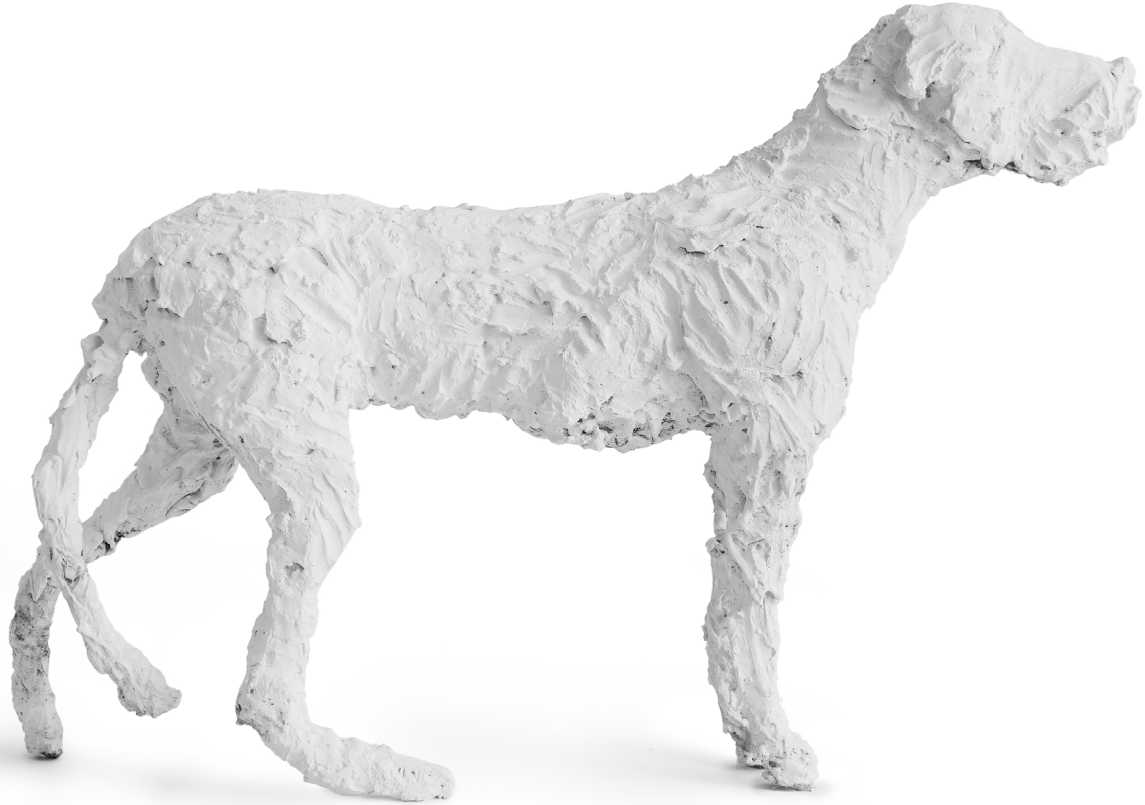

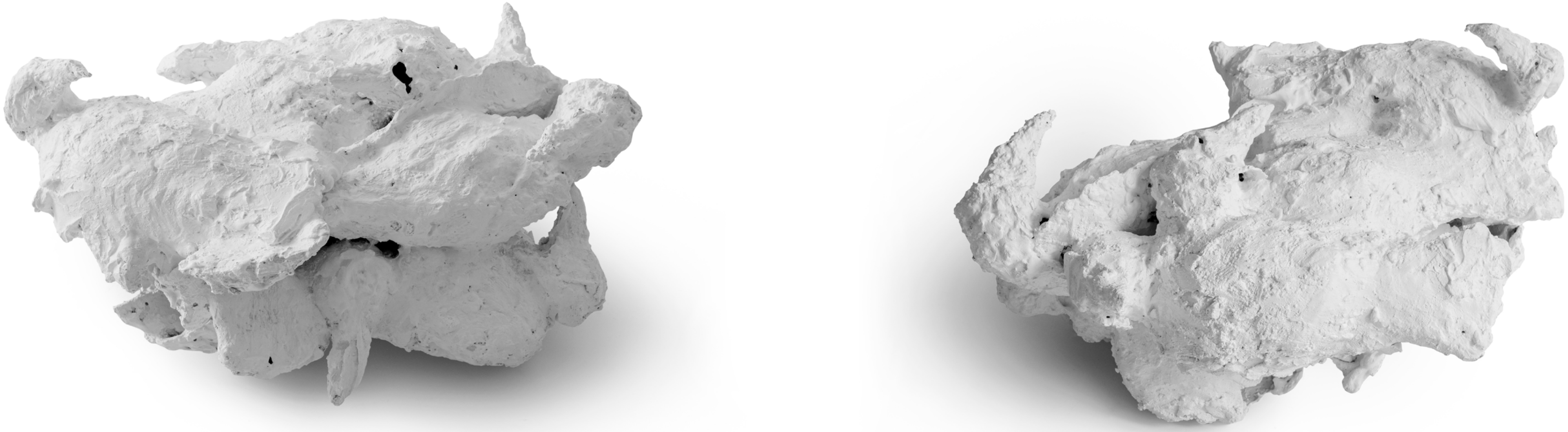

Bita Fayyazi
"Crows", 2024
Fiberglass, plaster, papier mache
26 x 50 x 34 cm

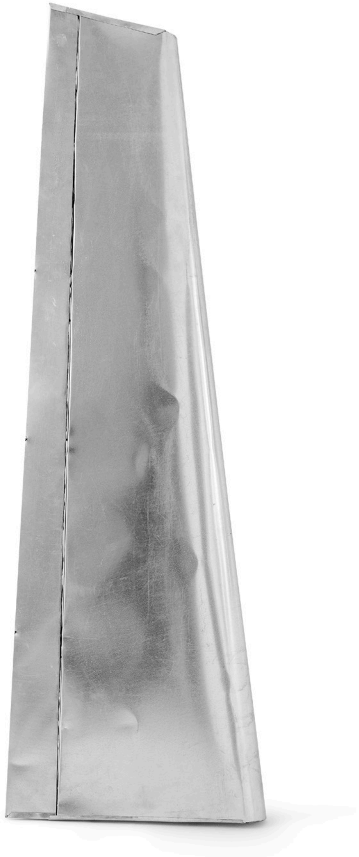

Bita Fayyazi
"Wing", 2020–2024
Galvanized metal plates
200 x 50 x 10 cm

Bita Fayyazi
“Untitled” from Crescendo, 2024
3D print
54 x 120 x 59 cm

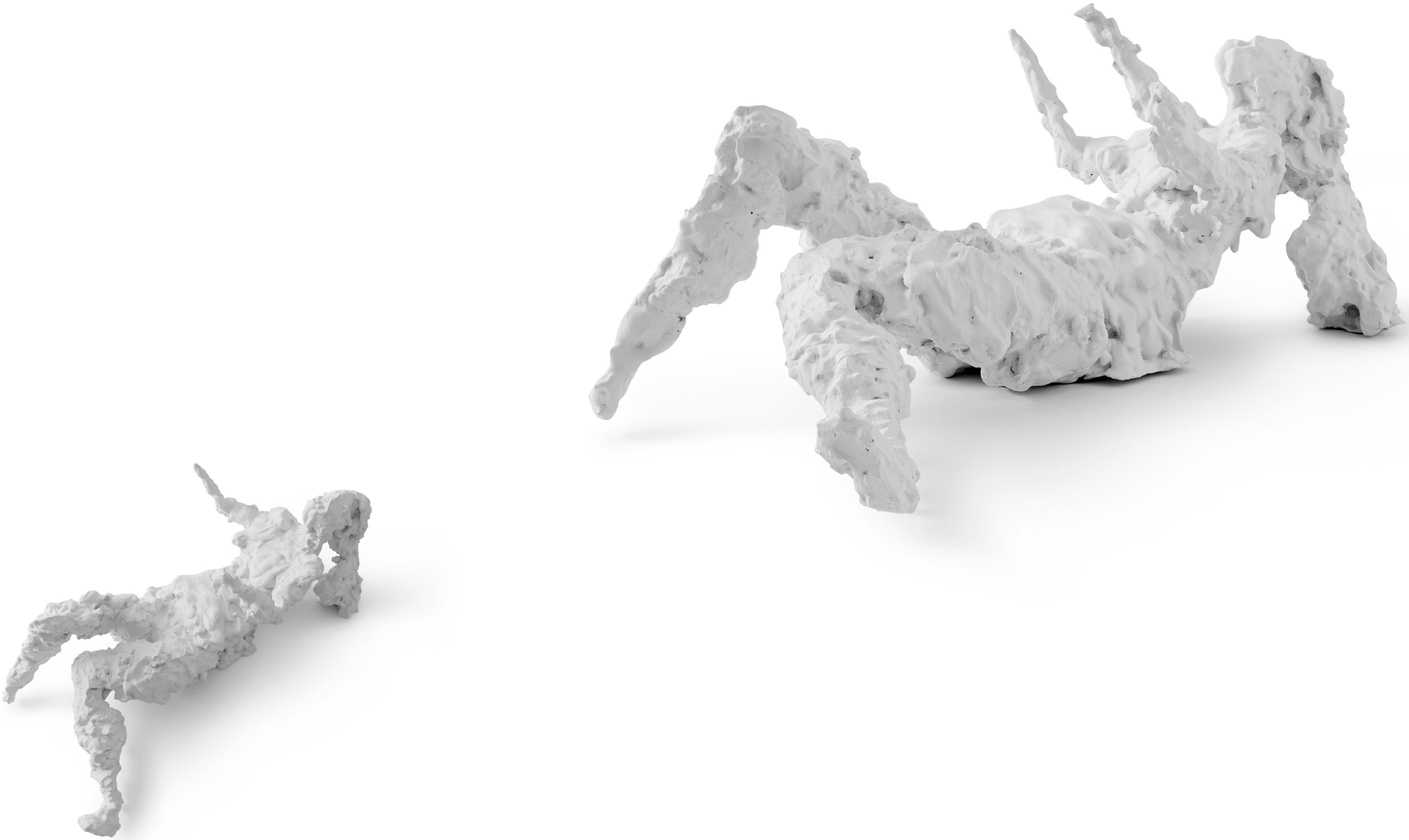

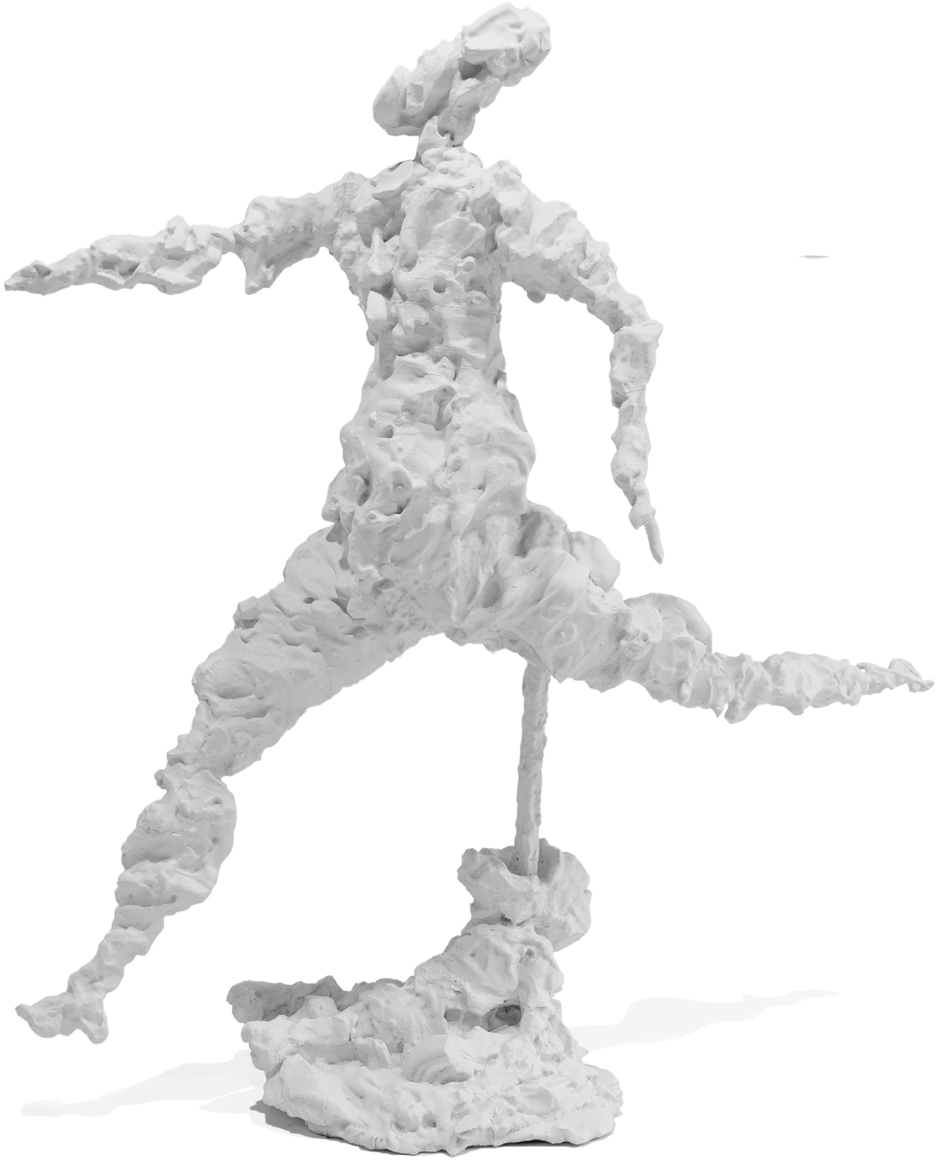

Bita Fayyazi
“Untitled” from Crescendo, 2024
3D print
161 x 159 x 55 cm

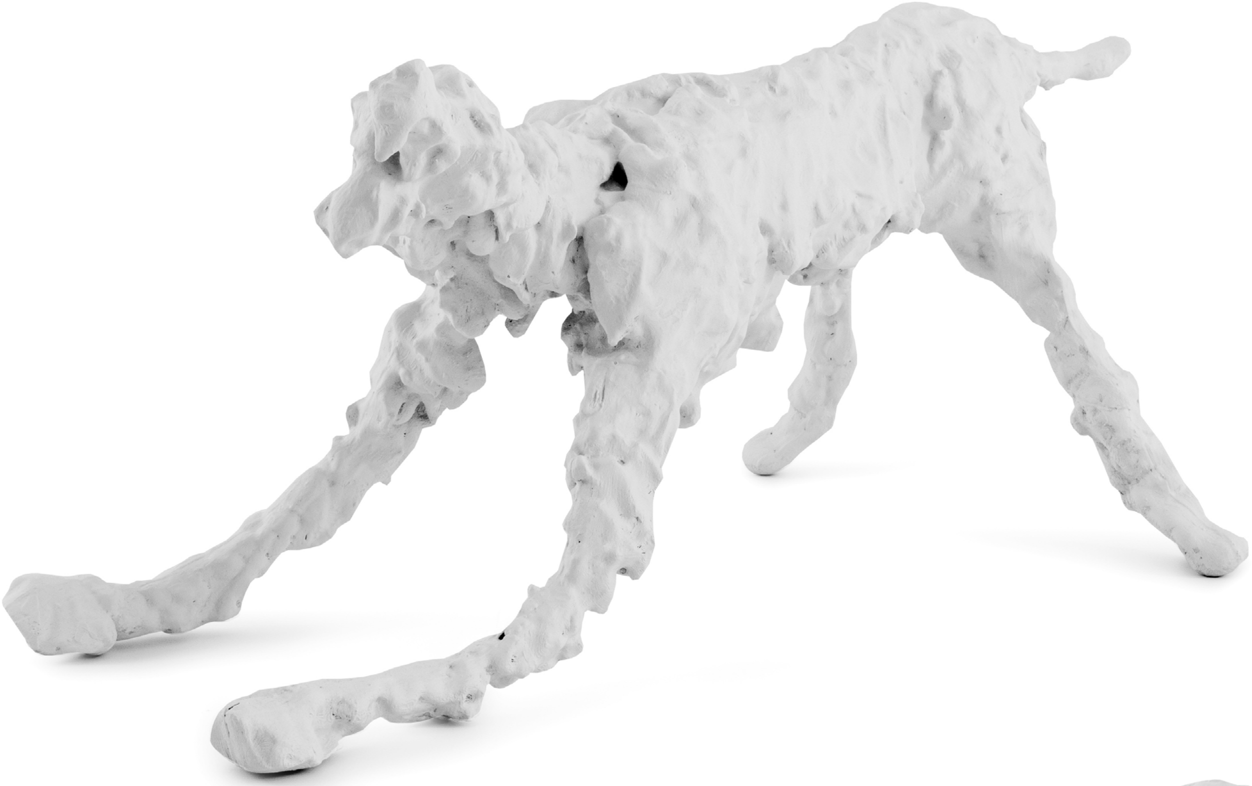

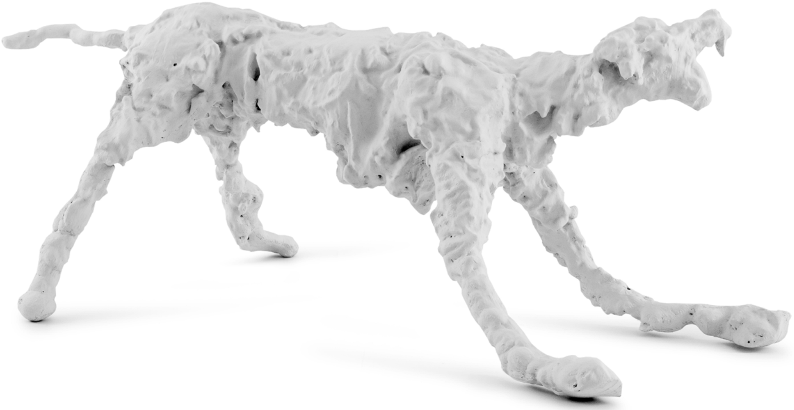

Bita Fayyazi
"Boat", 2024
Papier-mache, plaster
80 x 163 x 68 cm

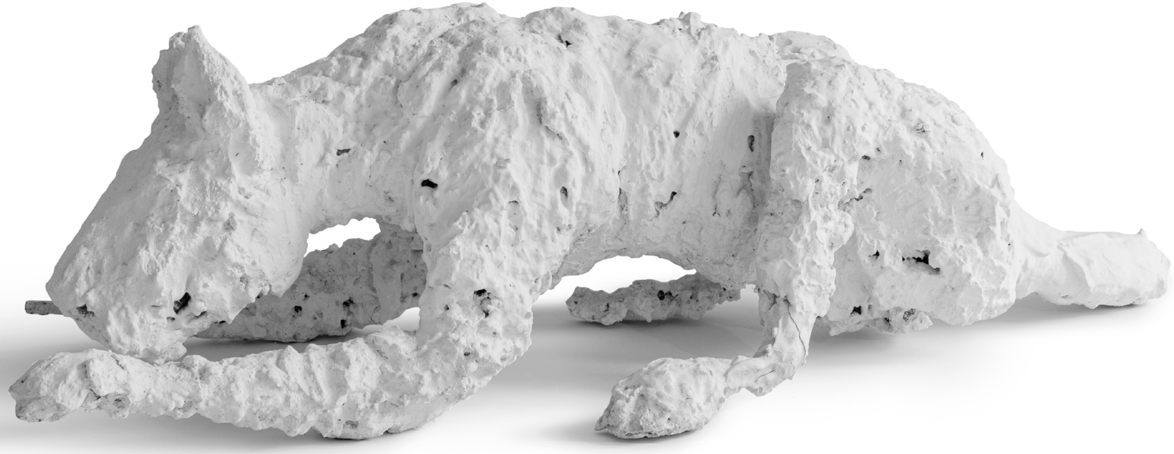

Bita Fayyazi
DOG, 2020
Plaster, epoxy, acrylic
29 x 35 x 104 cm

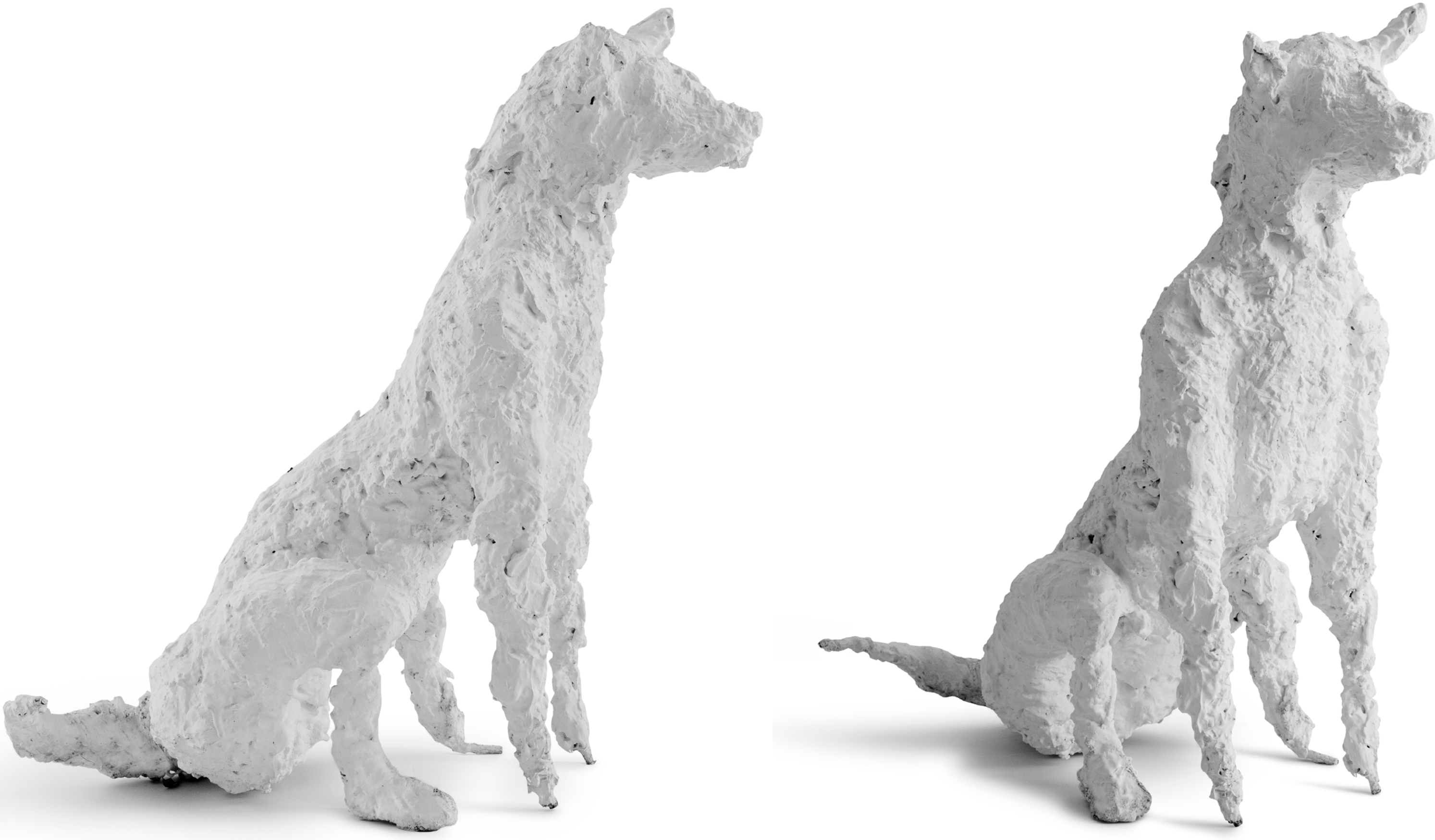

Bita Fayyazi
"DOG", 2020
Plaster, epoxy, acrylic
94 x 32 x 94 cm

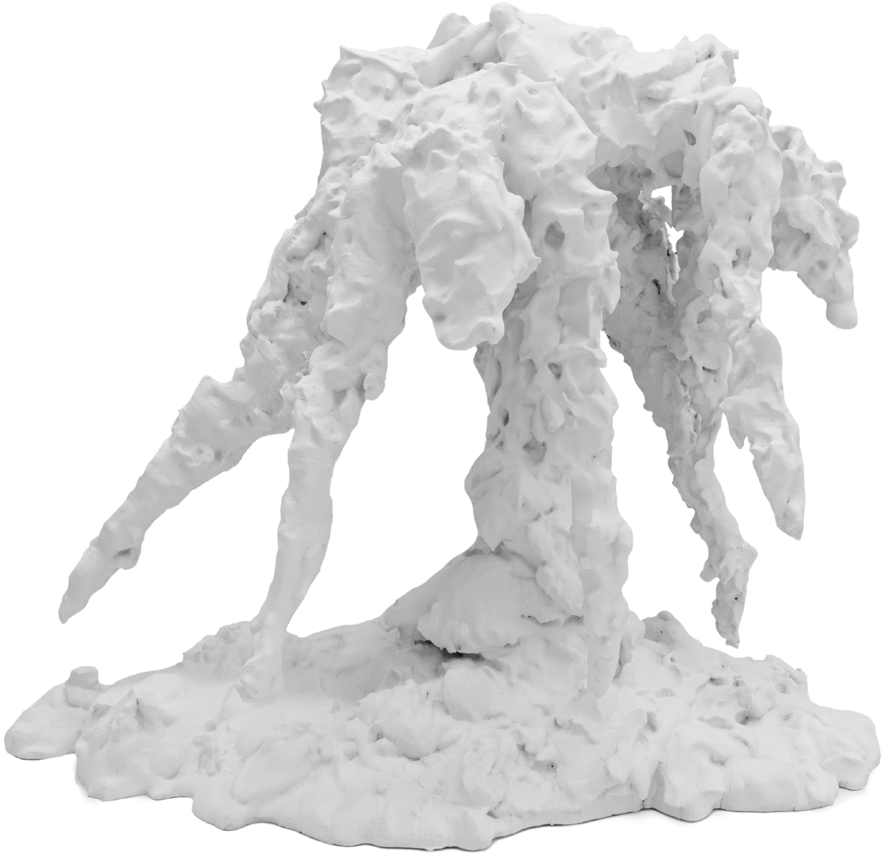

Bita Fayyazi
"Untitled" from Crescendo, 2024
3D print
105 x 130 x 98 cm

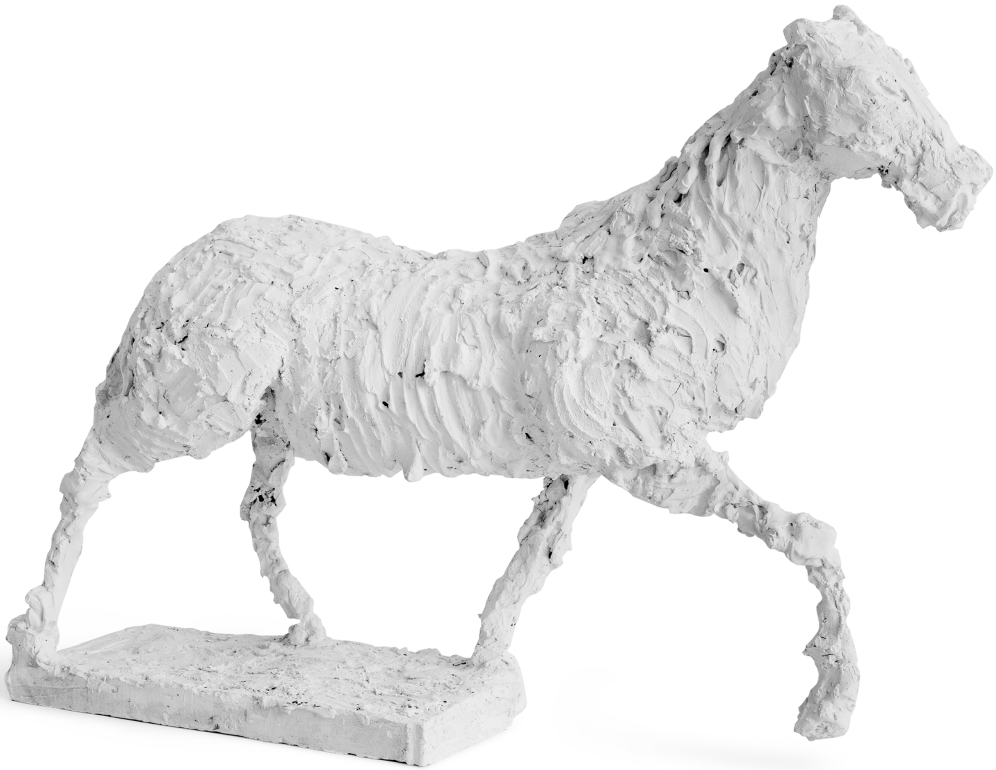

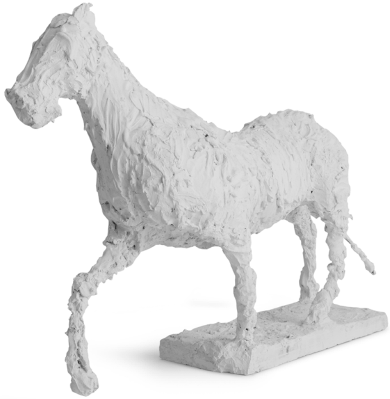

Bita Fayyazi
Horse, 2024
Plaster
85 x 133 x 34 cm

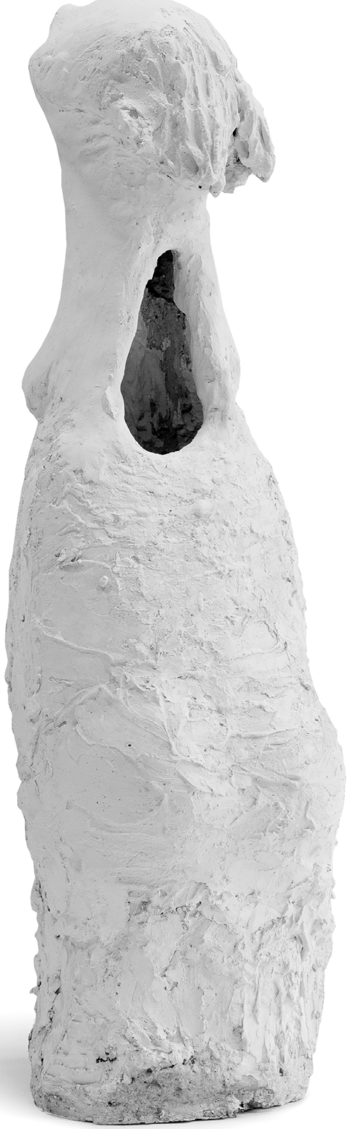

Bita Fayyazi
"Howl", 2022–2024
Plaster, papier mache, cardboard, wood
103 x 34 x 35 cm

dastan